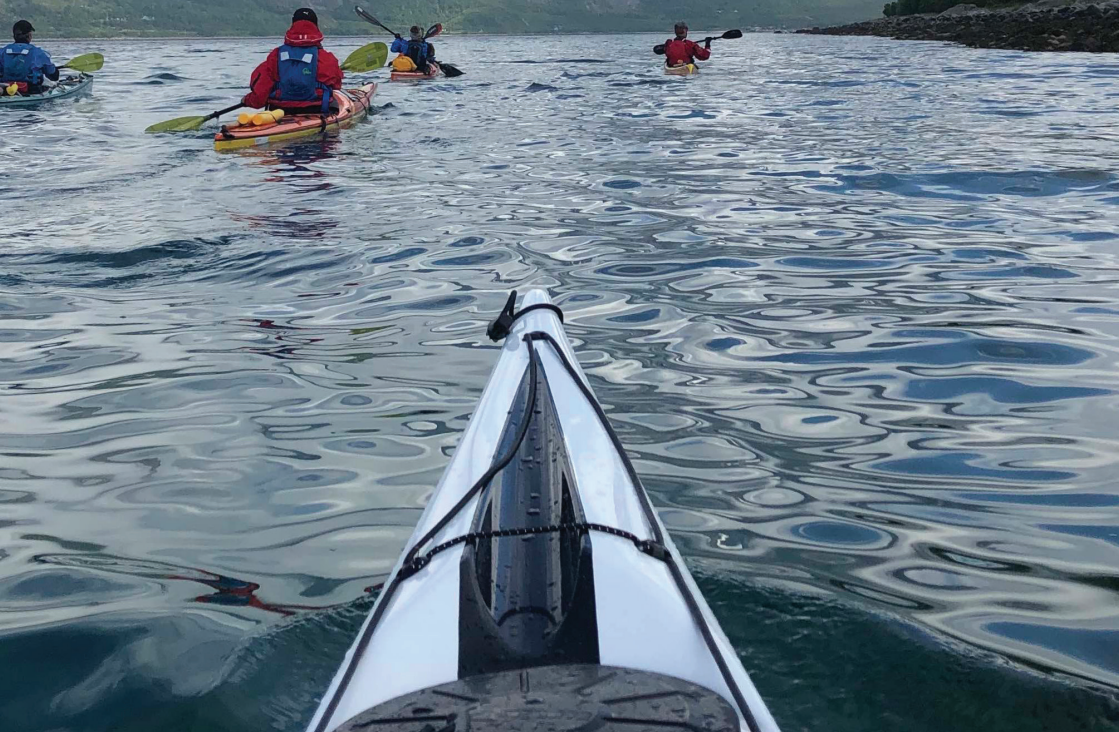

JÄSENTIEDOTE

SYKSY 2020

Melanvilauttajat ry

Sääntömääräinen syyskokous 20.11.2020 klo 18, kokouskutsu

Paikka: Kokous järjestetään virtuaalokokouksena Google Hangoutsin välityksellä. Kokoukseen osallistuaksesi tarvitset tietokoneen internetyhteydellä, mikrofonin ja kaiuttimet/kuulokkeet (hoituu esim. headsetillä).

JÄRJESTELYT:

Ilmoittaudu bit.ly/meisyyskokousilmo2020 18.11.2020 mennessä.

KOKOUKSESSA KÄSITELLÄÄN SEURAAVAT ASIAT:

1 Kokouksen avaus

2 Valitaan kokouksen

a) puheenjohtaja b) sihteeri c) kaksi pöytäkirjan tarkastajaa d) ääntenlaskijat

3 Todetaan kokouksen laillisuus ja päätösvaltaisuus

4 Hyväksytään kokouksen työjärjestys

5 Vahvistetaan toimintasuunnitelma, tulo- ja menoarvio sekä liittymis- ja jäsenmaksujen suuruudet seuraavalle kalenterivuodelle

6 Valitaan hallituksen puheenjohtaja ja muut jäsenet

Sääntöjen mukaan hallituksessa on puheenjohtajan lisäksi 5–10 varsinaista ja 1–2 varajäsentä.

7 Valitaan yksi tai kaksi toiminnantarkastajaa ja varatoiminnantarkastajaa taikka yksi tai kaksi tilintarkastajaa ja varatilintarkastajaa

8 Vajojen lukituksen uusinta

9 Hallituksen vapauttaminen käyttömaksuista

10 Kokouksen päättäminen

Saaristomeren helteessä

TEKSTI ja KUVAT Maija Lauronen

Kuluva syksy on tuonut mukanaan saateet, lähes lehdettömät puut sekä pimenevät ja viilenevät päivät. Mennyt kesä tuntuu kovin kaukaiselta, mutta kun suljen silmäni, pystyn helposti palaamaan mielessäni saaristoon. Ja kun oikein kovasti kuvittelen, pystyn tuntemaan auringonpaahteen aiheuttaman lämmön ihollani ja helpotuksen tunteen, kun uinti merivedessä saa kehoni viilenemään. Melanvilauttajien retki suuntaantui kesäkuun lopussa Saaristomerelle. Lähdimme ajamaan tiistaina Jyväskylästä kohti Kustavia ja Vuosnaisten satamaa, jossa pakkasimme kajakkimme ja aloitimme seikkailumme. Reitimme kulki toinen toistaan upeampien saarien lomassa seuraavasti:

Vuosnainen - Tuuskeri

Tuuskeri - Kalvholm - Yttersta Långskär

Yttersta Långskär - Fiskö - Flånholm - Bredören

Bredören - Tronskär - Lappo - Bärö

Bärö - Levernäs - Nåtö - Sandö - Snedören

Snedören - Ljusören - Flatskär - Kooskeri

Kooskeri - Vuosnainen

Tätä meriseikkailua ei olisi ollut ilman **Kaijaa** ja **Penttiä**, jotka ideoivat ja vetivät reissun rautaisella kokemuksella ja lempeällä otteella. He yhdessä **Arin** ja **Pasin** kanssa kertoivat reissun edetessä **Pauliinalle** ja minulle tarinoita aiemmilta seikkailuilta ja opastivat ensikertalaisia käytännön asioissa.

Minulle, Vaara-Suomen kasvatille, reissut rannikkokaupunkeihin ja pyöräileminen rengasreitillä ovat antaneet maistiaisista merinäykymistä. Ympäristön tarkkaileminen kajakista käsin ja asumattomilla saarilla yöpyen toivat esiin aivan uusia ulottuvuuksia. Ensimmäiselle melontapätkälle ylipukeuduin lahjakkaasti kylmän meriveden pelossa, vaikka keli oli aurinkoinen ja tyyni. Paita hiestä kosteana kannoin yöpymispaikalle ni isoja, mahdollisimman pyöreäksi hioutuneita kiviä ja pähkäilin, miten ihmeessä tunneliteltan saa pystytettyä sileälle kalliolle. Onneksi sain kokeneemmilta melanvilauttajilta kullannarvoisia rakennusvinkkejä. Kun koti oli vihdoinkin pystyssä, laitoin melontatossut jalkaani ja astelin rakkolevämaton päältä mereen iltapesulle. Myöhäisen illallisen jälkeen ihailin auringonlaskua

ja painuin pehkuihin. Vaikka nukuin sekä solu-
muovi- että ilmapatjan päällä, sisäinen prinses-
sani tunsu herneet (kovan kallion) patjan alla.

Olimme sopineet, että lähdemme jatkamaan
matkaa aamukymmeneltä. Varasin aamutoimiin
ja kajakin pakkaamiseen kolme tuntia, etten vaan
viivytettäisi lähtöämme. Aika riitti juuri ja juuri, sillä
tavaroiden sullominen kuivapusseihin ja kajakkiin
vei yllättävän paljon aikaa. Lähtöä tehdessämme
aallot löivät rantaan niin, että vesi pärskähte-
li iloisesti osuessaan kajakin kylkeen. Olin juuri
istahtamassa kajakkiini, kun vikkellä aalto ehtikin
sinne ennen minua. Ei auttanut muu kuin kerätä
vesi sienen avulla pois kajakista ja ottaa uusi yritys.
Toisella kertaa pääsin kajakkiin istumaan juu-
ri ennen kuin aalto hyppäsi syliini. Siinä vai-
heessa ei enää kannattanut jäädä kuivaamaan
kampeita, joten matka jatkui jännittävällä Kih-
din laivaväylän ylityksellä. Saimme meloa ihan
urakalla ja vilkuilla ahkerasti molemmille sivuille,
sillä tuuli oli navakka ja väylä yli kaksi kilometriä
leveä. Väylän ylityksen jälkeen pääsimme melo-
maan saarien suojaan ja tuulikin hellitti niin,
että seuraavan viiden päivän ajan ohjelmassa oli
syömistä, juomista, paahteelta suojautumista,
rentoa rupattelua ja nautiskelua kaikin aistein.

Nautin lämmön tunteesta iholla, tuulenvireestä ja
vilvoittavasta merivedestä. Katselin luodoilla lepää-
viä ja ohitsemme lentäviä lintuja. Kaijan ja Pentin
ohjauksella bongasin elämäni ensimmäistä kertaa
haahkan, ruokin, riskilän ja runsaasti meri-alkui-
sia lintuja, kuten meriharakan, -kotkan, -kihun,
-lokin ja -metson. Liiveihin kytketyistä kiikareis-
ta olikin paljon hyötyä. Ihmettelin, miten kasvit
selviytyvät saariston karuissa olosuhteissa. Hyvin
pienestä multapaakusta tai kallionkolosta kasvoi
pieniä puita ja elinvoimaisia kukkasia. Hämmäs-
telin myös sitä, miten Suomen kesässä voi polttaa
alahuulensa niin, että ääntäminen vaikeutuu. Tun-
nustelin, miltä kuumalla kalliolla kasvavat kuivat,
karheat sammalet tuntuivat jalkapohjissa. Huo-
masin, miten meressä kasteltu lippis tai suuhun
sujautettu namupala virkisti auringonpaahteessa

nuutunutta melojaa. Ihastelin merestä heijas-
tuvia kuvia, pinnalla kelluvia höyheniä, kauniita
maisemia ja porukan loistavaa yhteishenkeä.
Ihmettelin Suomen alkukesän hellettä, tyyntä
merta ja vitivalkoisten joutsenten kauneutta.

Päivärytmimme oli hyvin leppoisa: melottiin
kiireettömästi, tutkittiin ympäristöä ja halail-
tiin toistemme kajakkeja samalla, kun oikais-
tiin asentoa minitaukojen aikana. Kymmeneltä
liikenteeseen, pissitauko ja puolentoista tunnin
lounaskekkerit. Sitten taas melomaan ja alkui-
lasta aloitettiin leiripaikan etsiminen. Tottumatto-
man silmään näytti aluksi siltä, että kaikki saaret
olivat samanlaisia silokallioineen ja tervalepik-
köineen. Miten väärässä olinkaan, jokaisesta
saaresta löytyi uutta ihmeteltävää. Yöpymispaik-
koja yhdisti kuitenkin yksi seikka: varjoisaa “tont-
tia” ei tuntunut löytyvän oikein mistään, vaan
oli valvottava auringonlaskuun saakka ennen
yöpuulle kömpimistä. Makuupussia ei juurikaan
tarvittu, yötkin olivat hämmästyttävän lämpimiä.

Viikon aikana näimme jonkin verran mootto-
ri- ja purjeveneitä sekä joitakin isompia aluksia,
mutta emme muita melojia. Viihdyimme hyvin
omassa porukassa jutustellen, toisiimme tutus-
tuen ja huulta heittäen. Tarvittaessa oli mahdolli-
suus vetäytyä myös omaan rauhaan melomaan
tai illalla valita teltpapaikka niin, ettei kuullut
tai nähnyt muita. Melottuamme kolme päivää
oman porukan kesken teimme näyttävän pa-
luun sivistyksen pariin. Rantauduimme lounas-
tauolla Lappoon ja kävelimme rennosti par-
haissa melontakuteissamme, helteestä hikisinä,
värikkäät kuivapussukat käsissä keikkuen pitkin
kyläraitia saaren parhaaseen ravintolaan. Ja
sitten: terassilla aurinkovarjon suojassa, valko-
iset pöytäliinat, merimaisema, hurmaava seura
ja puheensorina, Lappon siikaa jokirapukas-
tikkeella ja tilkka Rieslingiä palanpainikkeeksi.

Pakko kyllä myöntää, että vaikka tyyntä merenpin-
ta ihastutti, kävi tasaisella melominen muutaman
päivän jälkeen hieman tylsäksi. Onneksi sääen-

nusteet lupailivat viimeiselle melontapäivälle jännitystä puuskaisen tuulen merkeissä. Tuuli alkoi jo viimeisenä iltana ja kokoonnuimmekin suunnittelemaan seuraavan päivän kuvia. Päätimme aikaistaa lähtöä kolmella tunnilla, jotta ehtisimme pois pahimman puhurin alta. Yöllä kuuntelin nava-koituvaa tuulta ja kömmin välillä katsomaan, onko kajakki pysynyt rannalla. Tulevan päivän koitos jännitti, sillä en ollut ennen melonut tuulessa, jonka voimakkuus (m/s) ilmaistiin kaksinumeroisella luvulla. Muutaman tunnin unien jälkeen pakkasimme kajakit ja puimme kuivapuvut yllemme. Keräänyimme jälleen yhteen, teimme toiminta- ja pelastussuunnitelman ja lähdimme matkaan.

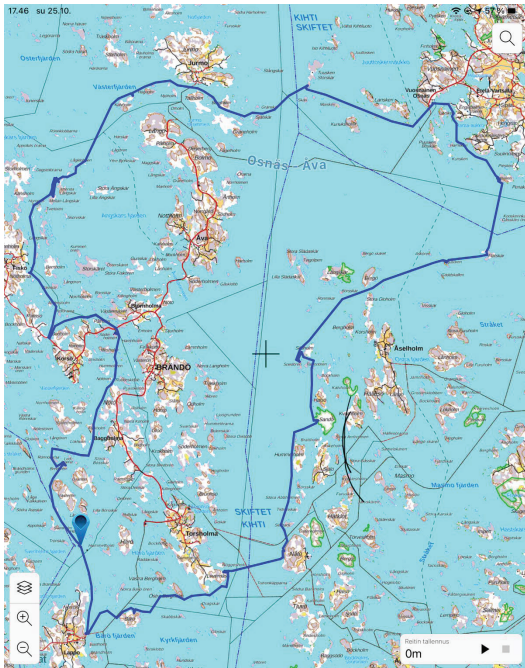
Tuuli oli sivumyötäistä ja aallot korkeita. Pentti näytti suuntaa ja Kaija piti kanssamme huolen siitä, että pysyimme riittävän tiiviissä rykelmässä. Keskityimme tosissamme melomiseen, nyt ei pystynyt rupattelemaan tai katselemaan maisemia. Kieli keskellä suuta, jalat napakasti kajakkiin tukeutuen, melanveto kerrallaan. Aallot toisensa perään työnsivät kajakkia eteenpäin, joskus niin runsaasti sivulle, että tarvittiin muutamia päättäväisiä korjausliikkeitä, jotta keulan sai osoittamaan jälleen Pentin kajakkia.

Kun aallokkoon tottui, jännityksen sekaan mahtui myös pieniä nautinnon hetkiä. Helpotus ja voitonriemu valtasivat mielen vasta sitten, kun pääsimme suojaisammalle osuudelle ja pystyimme jälleen puhumaan. Jihuu, me selvisimme! Samalla iski myös haikeus siitä, että meriseikkailu oli päätymässä. Mietteliäänä nostimme kajakit lähtöpaikkaamme, purimme tavarat ja lastasimme autot. Suihkussa käyminen tuntui luksukselta, mutta erittäin tarpeelliselta kuuden päivän tauon jälkeen. Suuntasimme aamukahveille satamaravintolaan ja jaoimme ajatuksiamme aamun ja koko viikon seikkailusta. Pitkä kotimatka saattoi alkaa.

Matkalla ihmettelin, että miten voikaan järven rannalla kesänsä viettänyt ihmislapsi viehättyä merestä näin valtavasti. Ilman viimeisen päivän myrääköä kokemus merestä olisi ollut liian satu-

KARTTA Pentti Mattila

mainen, onneksi saimme nähdä myös meren toiset kasvat. Muistelin oppimiani asioita: uusien lintujen tunnistaminen, ohikulkevien alusten aiheuttamien aaltojen metsästäminen, kajakin vetäminen pehmeästi rakkolevämaton yli ja kajakin pakkaaminen aamuisin vasta sen jälkeen, kun se on kannettu rannan tuntumaan. Onneksi kantoapua oli aina saatavilla! Näin ja kuulin monta hyvää niksia mm. retkiruokaan ja varusteiden kuivatukseen liittyen. Tutustuin hurmaaviin ihmisiin ja sain valtavasti muistoja, joihin palata talven aikana, kun palettaa tai pimeys tympäisee. Ja ainahan voi suunnitella uusia seikkailuja. Kiitos mukana olleille, vesillä tavataan!

Vietin kesän aurinkoloman uudenlaisen elämyksen äärellä Tromssan lähivesillä meloen. Lähdimme matkaan värikkäällä autokaravaanilla Naattian vajalta ja vietimme mennessä ja tullessa pitkästä roadtrip-päivästä Suomen halki ajaen. Mukavassa seurassa pitkä matka kului rattotassasti. Ensimmäistä yötä vietimme sääskien ympäröimänä Muonioissa Palojoen suulla, leirimme vieressä oli upea hiekkainen jokitorömä. Tunnelma oli odottavan kutkutteleva, sillä seikkailu oli vasta alussa. Ensikertalaisella melontavaeltajalla oli kieltämättä myös perhosia korillinen vatsassa, jännitti, miten selviän Atlantin rannoilla. Reissujännitystäkö lie, heräilin yöllä kaikkiin mahdollisiin risahduksiin ja ohi ajaviin rekka-autoihin ja unenpöpperöisenä pelkäsin kajakkien katoavan jonkun rekan mukana ja reissun peruuntuvan. Norjan rajalla oli tiukka koronasyyti. Kaikkien passit tarkistettiin ja kysyttiin syyt matkaamiselle rajan yli. Suomalaisilla oli lupa matkustaa Norjan puolelle, ruotsalaiset käännytettiin pahemman tautitilanteen vuoksi tai käskettiin karanteeniin. Rajapoliisi vähän ihmetteli kulkuettamme, sillä autossa oli vain 3 ihmistä ja auton perässä kajakkeja trailerillinen. Päästivät kuitenkin eteenpäin.

Reilu vuorokausi lähdön jälkeen pääsimme vaihtamaan renkaita vesipeleihin Ersfjorbotnet-vuonon pohjukassa. Satoi ja pilvet olivat matalalla. Tunnelma oli säästä huolimatta pilvienkin yläpuolella, vihdoin pääsemme melomaan! Heti ensimmäisestä melontasuudesta saimme ihastella pohjassa mönkiviä punaisia merisiilejä, pilviin katoavia vuorensenämiä, pieniä vesiputouksia ja meitä säikähtäneen merikotkan laiskaa lentoa. Ennen leiriintymistä sain henkilökohtaista kalastusopastusta Damijan-oppaaltamme. Yritimme tuolloin ja myöhemminkin useaan otteeseen pyydystää makrilleja litkavieheellä. Kyseisessä vieheessä on useita koukkuja, joten siimaan voi napata monta

12.- 17.7.2020

kalaa kerralla. Makrut jäivät lo-pulta haaveeksi reissulla, mutta turskia sen sijaan söimme kyl-lästy miseen saakka. Kalastus oli jännittävää kajakin kyydissä, kalat potkivat siimassa ja vetivät kajakkia. Kalojen ylös nosta-minen oli hauskaa, mutta teetti todella työtä ja jännitystä, eten-kin silloin kun siimassa oli 5 isoa turskaa kerralla. Kalojen lisäksi lähiruokaa nautittiin reissussa mm. kajakin kyydistä kurotel-tuja simpukoita ja rannoilla kasvavaa ruohosipulia syöden.

Reissu tarjosi monta uskomat-toman upeaa leiripaikkaa. Se oli oikeastaan aika erikoista, sillä rantautumiseen sopivia rantoja oli seudulla harvassa. Mutta aina kun rantautumispaikka löytyi, olivat ne maisemineen toinen toistaan upeampia. Ja kuten paratiisiin kuuluu, myös sääsket loistivat poissaolllaan. Paratiisimme oli makean sijaan suolainen, juoma- ja ruokaveden saanti oli rajallista ja kuljetimme makeaa vettä mukana pulloissa ja säiliöissä tarvittaessa useamman päivän tarpeisiin. Kerran jouduimme tekemään vesitäydennyksen ihmisten ilmoilta Lille Sommaroyn saarelta, johon pääsee autoillen mantereelta. Saari kuhisi turisteja ja suurin osa oli Suomes-ta. Turhaan ei iltapäivälehdissä ollut uutisoitu, että kaikki suomalaiset ovat men-neet kesälomallaan Norjaan.

Meri oli koko reissun harvinaisen tyyni ja säät poikkeuksellisen

Jäämeren melontaseikkailu

TEKSTI Viivi Leskelä KUVA Hannu Jalonen

lämpimät. Välillä meitä eivät kei-nuttaneet kuin mainingit, ja meri tuntui kuin valtavalta hengittävältä eläimeltä. Sään ja maisemien lisäksi luon-toelämyksiä tarjosivat nähdyt eläimet. Bongattujen merikot-kien määrä lisääntyi päivä päivältä, kerran näimme kol-mekin kerralla esittelemässä lentotaitojaan. Näimme myös hylkeitä ja pyöriäisiä tai jotain sen suuntaisia silloin tällöin, lähelleen eivät kuitenkaan päästäneet. Eräällä leiripaikalla tutuistuiimme myös paikalli-seen jätteenkäsittelyerikoisuuteen, kompostilampaisiin. Tyyni ja smaragdinkirkas meri antoi mahdollisuuden ihastella myös pinnanalaista maailmaa. Leväkukat, parhaimmillaan tuhannet meduusat, meritäh-det ja -siilit herättivät ihastelua ympäriinsä. Upein leirimuisto on Tussoyan paratiisisaarelta. Ilta oli trooppisen lämmin ja

hiekkahohtavan valkoista. Kii-pesimme viereisen Skaga-tun-turin päälle, josta avautuivat jyl-hät maisemat lumihuippuisille vuorille ja rannaton näkymä suoraan Grönlantiin saakka.

Toivoin eräänä iltana ääneen kotkansulan löytämistä ja kas-sellainen löytyi ennen kuin eh-din lauseen kunnolla lopettaa, naureskelin että ehkä tänään kannattaa sanoa kaikki toiveet ääneen. Kannatti, myöhem-min turskaa paistaessani sain yllättäen tuunata ateriaa valko-viinillä. Sanoin ääneen myös muita toiveita, jotka myöhem-min kesällä toteutuivat odot-tamattomasti ja ihmeellisesti. Reissu oli kokonaisuudessaan ikimuistoinen kokemus täyn-nä yllätyksellisiä ja hauskoja tilanteita, kipeytyneitä lonk-kia ja lihaksia ja useita uusia naururyppyjä. Turhaan jännitin pärjäämistäni ja valvoin öitä en-nen reissua.

LÄHETTÄJÄ:

Melanvilauttajat ry
c/o Balabin
Paperitehtaankatu 1 A 17
40100 Jyväskylä

Tule mukaan seuran talvikauteen!

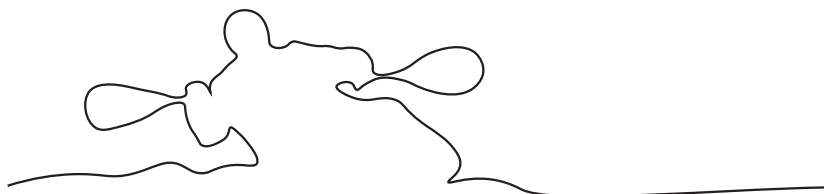
UIMAHALLIVUOROT

lauantaisin klo 12.15–13.45 Aalto Alvarissa

YHTEISET VUOROT JYPSIN KANSSA

maanantaisin vaihtuvalajinen salivuoro klo 20–21.15 Puistokoululla

tiistaisin sähly klo 20.15–21.30 Lohikosken koululla

ILMOITTAUDU NIMENHUUDOSSA!

Seuraa Melanvilauttajia!

melanvilauttajat.fi

[/groups/melanvilauttajat](https://www.facebook.com/groups/melanvilauttajat)

[melanvilauttajat](https://www.instagram.com/melanvilauttajat)